

Bánfai Zsolt

GOLGOTA

Te sem kaptál meghívót
arra a vacsorára –
gyertyafüstben utolsó teríték az asztalon.
Az elhívottak arcán a némaság évgyűrűi –
tátogó halak a boros korsók mögötti kosárban;
az ígéret földtörténeti üledékei –
oly magányosak, miként
Ő lesz majd a koponyák hegyén
abban a pillanatban, mikor
véleg megérti a megmásíthatatlanságot –
és azt, hogy a teremtmények nem
érdemlik, hanem méltók
a kegyelemre.

TÁVOLLÉT

Mikor a feltámasztott csillag alul kifénylik,
Isten néz be a gyűrött dunyhák közé.
Foghatóvá válik a fájdalom, ahogy
Krisztus megágyaz a holt vizek fodrain.
Hová menekülhet a test, ha nyomában az éj?
A Jordán vizében mérhetetlen tolongás –
pszichoszomatikus rengések gyűrűi
vetnek szökőárat az ártéri keresztekre.
Mintha Isten jelen sem volna a barlangban,
hol az ősök arcukat tetemekre festik –
kost áldoznak, vörös madarak a hóban –
fehér paplanok, hullámszövetek alatt.

MEMENTÓ

Ha az egykor díszes oszlopokra nézel,
a magány mintázataiban nyugvó madarak
énekét hallod bentről.
Ilyenkor virágos a hajnali kép, de az anyák
lelkében fekete rózsza nyílik.
A narancsszín naplemente különös tájat fest
a tulipános mezőkről, az emlékezés rétjein
egy feltárt ablak lángokban áll.
Embertestben fázhattál a nulladik napon,
de a harmadik melegét csak te ismered.
Nem tudhatod, az utókor miként ítél –
a kóbor kutyák megérik az otthon illatát.
Voltál, mint a dal, derű, tűnékeny íz,
gyermekkézhez tapadt homokvár –
örökléptű árnyak között a padlórésben
szárnyra kelni készülődik súlyos tollain –
és felfeslik a halál.